

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **M. D.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2016, č. j. MV-151451-4/SO-2013,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti v záhlaví citovanému rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále „ministerstvo vnitra“) ze dne 31. 10. 2013, č. j. OAM-71857-13/DP-

2012, jímž ministerstvo vnitra dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě.

2. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena s poukazem na skutečnost, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu na území, neboť správní orgány dospěly k závěru, že žalobce fakticky nevykonává funkci jednatele společnosti NARSEN s. r. o.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí ministerstva vnitra zrušil.
4. Žalobce namítá nezákonnost napadených rozhodnutí, neboť má za to, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Zejména žalovaná vytýká, že nesprávně hodnotila shromážděné podklady a dále se s mnoha tvrzeními a důkazy předloženými žalobcem vůbec nevypořádala. Žalobce totiž od samého počátku tvrdí, že vykonává funkci jednatele, spočívající ve vyhledávání zakázek a subdodavatelů pro společnost NARSEN s. r. o., coby součást obchodního vedení společnosti. Navíc v době vydání rozhodnutí ministerstva vnitra byl žalobce jak jednatelem této společnosti, tak i podnikatelem – osobou samostatně výdělečně činnou, jak vyplývá z živnostenského listu žalobce, což ovšem správní orgány zcela pominuly a zatížily tak svá rozhodnutí vadou nezákonnosti.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odmítá žalobní námitky ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k námitce žalobce ohledně hodnocení povahy žalobcem vykonávané činnosti – obchodního vedení společnosti žalovaná, při absenci legální definice tohoto pojmu, poukazuje na závěry z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 479/2003, dle kterého je třeba obchodním vedením společnosti rozumět řízení společnosti, tedy zejména organizování a řízení podnikatelské činnosti společnosti, rozhodování o podnikatelských záměrech. Realizace obchodního vedení společnosti dle žalované bude bezesporu vyžadovat také, aby jednatel jménem společnosti činil právní úkony vůči třetím osobám, přičemž v daném případě bylo zjištěno, že žalobce za šest let působení v předmětné obchodní společnosti (navíc dle pokynu pana V. R.) podepsal za tuto obchodní společnost pouze jedenkrát rozvázání pracovního poměru a dále jednu fakturu. K námitce žalobce, že v době vydání rozhodnutí ministerstva vnitra byl jak jednatelem této společnosti, tak i podnikatelem – osobou samostatně výdělečně činnou, žalovaná uvádí, že tuto skutečnost žalobce v průběhu správního řízení nijak netvrdil a ani neprokázal.

IV. Ústní jednání ze dne 19. 3. 2019

6. Při ústním jednání žalobce setrval na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě. Žalovaná se z jednání řádně omluvila podáním ze dne 11. 3. 2019 s konstatováním, že trvá na svém stanovisku, předestřeném ve vyjádření k žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

7. Krajský soud následně při jednání provedl žalobcem navržený důkaz výpisem z veřejné části Živnostenského rejstříku, týkajícího se osoby žalobce.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ministerstva vnitra), včetně řízení předcházejících jejích vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěry ministerstva vnitra a žalované, na jejichž základě byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalobci nebyla platnost k dlouhodobému pobytu prodloužena s poukazem na skutečnost, že neplnil účel povoleného pobytu na území, neboť správní orgány dospěly k závěru, že žalobce fakticky nevykonává funkci jednatele NARSEN s. r. o.
10. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platilo, že *„žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“* Dle § 37 odst. 1 písm. b) citovaného zákona pak ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017-29 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), *„smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplní účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je potom na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.“* Zároveň je nezbytné, aby deklarovaný účel byl naplňován faktickou činností a nikoliv pouze formálně. Je-li tímto účelem například podnikání, nepostačí samotná skutečnost, že cizinec figuruje v obchodním rejstříku, podnikatelská činnost musí být aspoň převážně vykonávána. Podle krajského soudu je závěr o nutnosti faktického výkonu činnosti v kontextu uplatnění § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikovatelný i na posuzovanou věc, když fakticitu výkonu deklarovaného účelu dlouhodobého pobytu Nejvyšší správní soud zdůraznil ve skutkově podobné věci také v rozsudku ze dne 21. 10. 2015, č. j. 3 Azs 160/2015-40: *„Plnění účelu pobytu nemůže být doloženo pouze tím, že je někdo zapsán (zde jako statutární orgán společnosti) v obchodním rejstříku. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území ČR vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, například dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti zde musí být skutečně vykonávány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

11. Ze správního spisu vyplývá, že ministerstvo vnitra za účelem posouzení plnění účelu pobytu předvolalo žalobce k výsledku na den 8. 10. 2013. Na základě provedeného výsledku dospělo k závěru, že žalobce za danou společnost, zabývající se zprostředkováním práce, ve skutečnosti nejedná a funkci jednatele, kterou měl vykonávat od roku 2010, *de facto* nevykonává, jelikož činnost, kterou žalobce popsal (domlouvání práce a práce šoféra), neodpovídá samostatnému jednání za společnost a obchodnímu vedení, jak je činnost jednatele vymezena v zákoně č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, v rozhodném znění (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), resp. jak byla funkce jednatele vymezena dle právní úpravy platné v době vzniku funkce jednatele žalobce, tj. v § 134 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. Dle údajů z Obchodního rejstříku byl k datu rozhodnutí ministerstva vnitra u společnosti NARSEN s. r. o., která byla zapsána dne 1. 10. 2010, uveden předmět podnikání: Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, v rozhodném znění. Jako předmět činnosti bylo uvedeno: pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a správa vlastního majetku. Vedle žalobce pak funkci jednatele vykonávalo dalších 42 osob, přičemž jediným společníkem se vkladem byl V. R., který dle žalobce představoval „šéfa“ společnosti a všechna rozhodnutí a veškerá činnost byla s ním konzultována.
12. Krajský soud je toho názoru, že žalovaná i ministerstvo vnitra v případě žalobce správně posoudily otázku faktického vykonávání funkce jednatele dané společnosti, když dospěly k závěru, že tato podmínka splněna není, neboť z provedených důkazů (zejména výsledku žalobce ze dne 8. 10. 2013) a zjištěných skutečností vyplývá, že žalobcem popsaná činnost, kterou má ve společnosti vykonávat, neodpovídá charakteru a náplni činnosti jednatele společnosti v podobě obchodního vedení dané společnosti. Lze přisvědčit názoru žalobce, že příslušná právní úprava v zákoně o obchodních korporacích (ani dříve v obchodním zákoníku) neobsahuje vyčerpávající definici funkce jednatele společnosti, když § 194 zákona o obchodních korporacích stanoví, že „*statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je jeden nebo více jednatelů*“ a následující ustanovení upravují specifika jednatelské funkce. Například ustanovení § 195 zákona o obchodních korporacích stanoví, že *jednateli přísluší obchodní vedení společnosti*; § 196 téhož zákona stanoví, že *jednatel „zajišťuje řádné vedení předepsané evidence a účetnictví“* apod. Krajský soud proto, obdobně jako žalovaná, za účelem vymezení funkce jednatele obchodní společnosti považuje za relevantní závěry, vyslovené Nejvyšším soudem v citovaném rozsudku ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003 (dostupný rovněž na www.nsoud.cz), dle něhož „*je obchodním vedením společnosti ve smyslu ustanovení § 134 obch. zák. řízení společnosti, tj. zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o podnikatelských záměrech. Právní úkon, kterým se realizuje rozhodnutí o obchodním vedení společnosti, jež má více jednatelů, je jednáním jménem společnosti, k němuž je oprávněn každý z jednatelů samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo stanovy jinak (§ 133 odst. 1 obch. zák.)*.“ Realizace obchodního vedení společnosti tak bude bezesporu vyžadovat také, aby jednatel jménem společnosti činil právní úkony vůči třetím osobám, pokud je k tomu oprávněn.
13. Žalobce v nyní projednávaném případě sice doložil, že je jako jednatel obchodní společnosti zapsán ve veřejném rejstříku a předložil i Smlouvu o výkonu funkce ze dne 12. 11. 2012, nicméně z jeho výpovědi je naprosto zřejmé, že funkci jednatele fakticky nevykonával. Výslovně uvedl, že samostatně za společnost jednat nemohl, za všechny jedná pan V. R., ačkoliv ve výpisu z obchodního rejstříku je uvedeno, že všichni jednatelé jednají

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

samostatně. Jak vyplývá z jeho výpovědi, žalobce neznal ani základní skutečnosti podstatné pro jednání za společnost, stejně jako neznal skutečnosti týkající se hospodaření společnosti, přičemž za šest let působení ve funkci jednatele společnosti (navíc dle pokynu pana V. R.) žalobce podepsal za tuto společnost pouze jedenkrát rozvázání pracovního poměru a dále jednu fakturu. Nadto nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce vypověděl, že je jednatelem společnosti od roku 2010, nicméně citovaná smlouva o výkonu funkce je datována ke dni 12. 11. 2012, přičemž posuzovaná žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla podána dne 14. 11. 2012. Z uvedeného je jednoznačně zřejmé, že žalobce deklarovaný účel pobytu neplnil, krajský soud se proto plně ztotožňuje se závěry správních orgánů.

14. Krajský soud považuje za vhodné pro srovnání odkázat na další případy, které byly řešeny v judikatuře správních soudů a ve kterých byl přijat shodný závěr o zcela formální povaze „naplňování“ deklarovaného účelu pobytu. V případě řešeném ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 66/2017-29 bylo čistě formální jednatelství konstatováno na základě toho, že společnost, u které byl stěžovatel jednatelem, nevykazovala od svého založení žádnou činnost směřující k zisku a ani sám stěžovatel konkrétní podnikatelské výsledky své společnosti nijak nerozvedl. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013-35, byl řešen případ, kdy stěžovatelka rovněž deklarovala účel pobytu „účast v právnické osobě“, přičemž v daném případě uvedla, že je jednatelkou společnosti, nicméně z výpisu z obchodního rejstříku vyplývalo, že samostatně nemůže provádět žádné úkony, jako většina z uvedených 34 jednatelů, jelikož společnost mohla navenek zastupovat pouze jediná osoba. V daném případě soud schválil závěry správních orgánů ohledně ryze účelového a formální „plnění“ účelu pobytu. K obdobnému závěru ostatně dospěl i krajský soud, a to v rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 29 A 123/2015-62, v němž řešil případ, kdy žalobce sice byl zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel a v jeho výpisu bylo uvedeno, že může jednat samostatně, nicméně z provedeného výsledku vyplynul pravý opak, totiž že za společnost samostatně jednat nemohl. Zároveň bylo shledáno, že žalobce neznal ani základní skutečnosti podstatné pro jednání za společnost.
15. Skutkový závěr spočívající v neplnění účelu pobytu nelze zpochybnit ani argumentací, že žalobce byl v uvedeném období současně podnikatelem – osobou samostatně výdělečně činnou. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81) vyplývá, že plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. I v nynějším případě proto krajský soud má za to, že pro posouzení, zda cizinec v době pobytu na území plnil povolený účel či nikoliv, je tedy rozhodující, jakou činnost cizinec fakticky vykonával a nikoli zda disponuje živnostenským oprávněním či nikoliv. I kdyby tedy žalobce v době povoleného dlouhodobého pobytu disponoval živnostenským oprávněním, tato skutečnost nemůže mít sama o sobě na zjištěný skutkový stav žádný vliv. V daném případě navíc žalobce v rámci výsledku či v průběhu správního řízení toto tvrzení neuváděl, ani jej nikterak nedokládal. Nadto nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce, jak dle žalované vyplývá z cizineckého informačního systému, podal dne 9. 6. 2014 u ministerstva vnitra žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

(vedenou pod sp. zn. OAM-23657/DP-2014) o změnu účelu pobytu ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem zaměstnání, nikoliv tedy za účelem podnikání – samostatně výdělečné činnosti, což by korespondovalo s jeho tvrzením v žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
17. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. března 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.